

Blues News

N:o 270 (6/2014) Hinta 6,80 € 47. vuosikerta

BN haastattelee:

PIERRE LACOCQUE

WILLIE WEST

LAURENCE JONES

LUXURY LINER

THE BLUESTERS

THE ORIGINAL HARDWAY

THE SHOCKWAVE!

HHH ROOTS BAND

HITTO

BN kertoo elämäntarinoita:

CLARENCE "FROGMAN" HENRY, osa 2

ABE "BUNNY" ROBYN

R&B-tenoristit, osa 20:

WILLIS JACKSON

Soul-lauluyhtyeitä pikaesittelyssä:

THE INCREDIBLES

BETH HART

197301-14-06
ISSN 0784-7726

BN käy tapahtumissa / BN lukee kirjallisuutta / Muddy Lee Makkonen
Pohjolan R&B-lumottaret, osa 2 / Jytinän paluu! osa 1 / Levytutkailut

THE BLUESTERS

Talkootyötä raumalaisen bluesinharrastuksen hyväksi

The Bluesters -yhtyeen alkuhistoria juontaa pitkän linjan raumalaisuusmuusikoiden Markku Paakkisen (MP), Nils "Nisu" Pietilän (NP) ja Ari "Ake" Lehtisen (AL) muodostamaan Roosters-kokoonpanoon, joka 2000-luvun alussa soitti ystäviensä illanistujaisissa tuttujen bluestandardien ohella myös Agentsmaista rautalankaiskelmää ja Juicen tutuimpia tekstityksiä. Asiat muuttuivat täysin 2000-luvun puolivälissä, kun bändin nimeksi muokkautui The Bluesters ja kokoonpanoksi vakiintui Ari Lehtinen, kitara, Nils Pietilä, rummut, Seppo "Sepi" Salmi (SS), koskettimet/kitara sekä Hannu Keto (HK), basso/laulu.

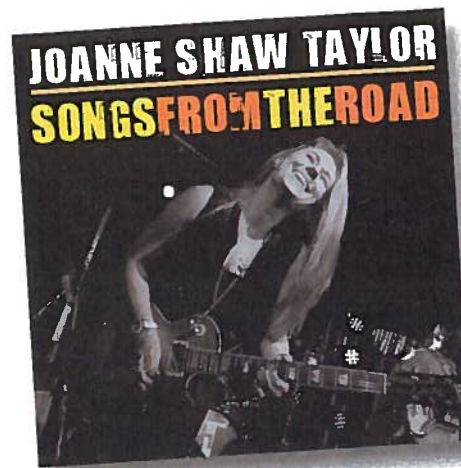
KAI ENGREN (toim.) & ARI ANTEROINEN (haastattelut)

– MP: Kyllä me alkuunkin oltiin aika fanaattinen bluesbändi. Soitettiin Mayallin ja Fleetwood Macin 60-luvun biisejä ja jälkikäteen tutkaillessa on helppo todeta, että keikkasettimme koostui lähes pelkästään kuuskytluvun brittiorientoituneesta bluesista. Tiettyjen perheyhteyksien takia otimme keikkasetteihimme mukaan myös muutamia

hittejä, ja vaikka kyseiset biisit olivat meidän perusyleissöllemme hunajaa, soittajistomme mielihaluut jakaantuivat kahtia.

– SS: Kun Hannu Keto astui messiin kaikki muuttui. Hänen ideansa mukaan muutimme nimeämme The Roostersista The Bluestersiksi ja satsasimme Hannun mieleiseen musaan, jota me kaikki diggasimme eniten.

– HK: Nisu ja Ake soittivat bändin alkuaikoina bluesrock-standardien ohella myös suomi-iskelmää, josta minä en jaksanut innostua. Nisu oli koko nuoruutensa ajan digannut bluesista ja Ake on parhaimmillaan nimenomaan blueskitaristina, joten en jaksanut tajuta, miksemme käyttäneet poikien parasta osaamismatskua myös meidän bändimme soiton tukirunkona. Ei toi Bluesters mulle silti mikään välttämätön pakko ollut – minähän kuuntelen musiikkia hyvinkin kaikkiruokaisesti. Ja musikkinahan blues edustaa minulle ensisijaisesti tunnetta, jolla vähän kaikenlaista musaa voisi toteuttaa "bluesajien tavoin". Näin kavereille kerroin ja he tarttuivat syöttiin. Ohjelmisto pistettiin koko lailla uusiksi ja mukaan otettiin myös bändin itsensä tekemiä biisejä. Näistä originaaleista neljä päätyi ensimmäiselle levyllämme. *Texas*-biisiä (jonka sanoittajana toimi tämän artikkelin toinen toimittaja Ari Anteroinen – toim.) lukuun ottamatta matsku oli täysin omaa. Pienen paikallislevymme kruunuksi on muodostunut Sepin gospelpohjaisen melodian pohjalta synnyttämä instrumentaali *Fly*. Kyseisestä biisistä on muodostunut Raumalla klassikko ja kuin varkain bändin tunnari.

The Bluesters uusittuine kokoonpanoineen ja juurimusikkipohjaisine ohjelmistoineen soitti muutaman keikan Ooperin Mutterisalissa, jolloin eräs raumalainen musiikkivaikuttaja teki heille ehdotuksen.

– SS: Kaitsu Engren kävi meitä kuuntelemaan muutaman kerran Ooperissa, tykkäsi meistä ja ehdotti, kannattaisiko meidän paikallisen suosiomme myötä laajentaa bluestersiltojen tarjontaa ulkomaisten vierailijoiden suuntaan. Tekisimme näin omalla panoksellamme hienoa kulttuurityötä kaupungille ja saisimme itsellemmekin vähän potkua persukseen, kun pitäisi selvittää kunnialla kuuluisien vierailijoidemme rinnalla. Kysyimme Kaitsulta, miten me sellaisia vieraiksemme saamme ja hän lupasi hoitaa asian. Pidimme ideasta ja tartuimme syöttiin. Paikaksi valikoitui itseltään selvästi Ooperi, jossa Kaitsu oli tuolloin töissä.

ENSIMMÄINEN ULKOMAANVIERAILIJA

The Bluestersin päätettyä tarttua syöttiin ulkomaalaisten vierailijoiden suhteen, heiltä kaikilta kysyttiin artisteja, joita he itse haluaisivat vieraakseen. Listalta löytyi tietenkin mahdollisia nimiä kosolti, mutta yksi mainituista sattui olemaan tulossa Suomeen kiertueelle

lokakuussa 2010. Kun hänen saapumisensa Raumalle saatiin vahvistetuksi, tunnelma bluesersläisten keskuudessa oli jopa jollain tapaa epäuskoinen. Kyseessä oli Telecaster-kitaroinnin ihmelapsi **Joanne Shaw Taylor**.

– NP: Kun meille ilmoitettiin ensimmäisen vieraamme nimi, meinasi mennä paskat housuun. Floreno-Talikainen -akselin Suomeen tuoma Joanne Shaw Taylor oli yksi sen hetkisen bluesmaailman seuratuimmista nuorista bluesmimmeistä ja vieläpä Aken yksi suuri suosikki. Mietimme Aken kanssa keskenämme, että eihän tämä voi olla totta.

Bluesters-keikoille on aina ollut ominaista vahva sisustukseen panostaminen. Kun Joannen tulo varmistui, yhtyeen tukijoukot aloittivat sisustussuunnittelun välittömästi. Kerttu Salmi oli pyytännyt sähköpostitse Joannelta lupaa omatekoisiin julisteisiin ja kun häneltä saatiin myöntävä vastaus, bluesersläiset aloittivat tosiyöt visuaalisen näyttävyyden eteen. Kun Joanne marssi Ooperin Mutteriin hän oli selvästi innoissaan omista kuvistaan, joita oli sijoitettu näyttävästi ympäri salia.

– AL: Sepiä lukuun ottamatta meistä ei kukaan tainnut oikein uskoa, että Joanne Shaw Taylor on todella tulossa Ooperiin meidän kanssamme samalle keikalle, mutta kun Joanne kävelytettiin soundcheckiin, nyökyttelimme päitä ja totesimme, että taitaa tämä totta olla. Tyttö osoittautui tosi sympaattiseksi artistiksi ja homma natsasi kohdalleen välittömästi. Me soitimme oman osuutemme kunnialla ja Joanne paiskoi kehiin niin energisen kaksituntisen, että vieläkin ihmettelen miten hennon tytön voimat riittivät moiseen myllerrykseen ilman sormien krampppaamista.

Onnistuneen keikan jälkeen levymyyntipisteellä kävi kuhina Joannen kirjoitellessa signeerauksiaan ostettuihin äänitteisiin. Kuultuaan tiskin takaa raikuneen ilmoituksen "All records are sold out!", Joanne hymyi hurmaavasti myyjän suuntaan.

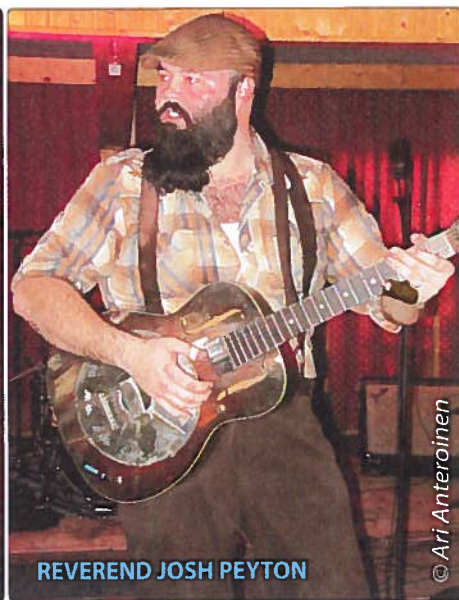
– SS: Olimme tosi tyytyväisiä, että konsertti oli suuri yleisömenestys ja että Joannelle hyvän levymyyntinsä ansiosta jäi käteen jonkunverran tuohtakin. Hänen keikkapalkkansahan kun oli ihan naurettavan pieni verrattuna jopa paikallisiin humppabändeihin. Meillä itsellämme ei ole koskaan ollut mitään taloudellisia tavoitteita näitten keikkojen suhteen kunhan kuuuntelijoita saapuisi paikalle sen verran, että vierailevien artistien kulut saadaan kunnialla peitettyä.

LISÄÄ KANSAINVÄLISTÄ VÄRIÄ

Seuraava ulkomaanelävä oli bluesersläisille täysi kummajainen, mutta kun porukalle ilmoitettiin, että Bluesters-iltaan olisi tarjolla FBS:n järjestämään Stompin' At The Savoyhin huhtikuussa 2011 saapuva **Reverend Peyton's Big Damn Band**, väki tarttui tilaisuuteen. Bändiläiset tiesivät, että kyseessä on Amerikan blueslistojen ykkösyhtye, mutta myös ryhmä, joka taatusti jakaa mielipiteitä. Bändi oli Bluesters-historian kallein ja kun Bluesministeri kauppasi diiliin mukaan vielä **Nathan Jamesin** taloudellinen tulos hirvitti.

BREEZY PEYTON

REVEREND JOSH PEYTON

– SS: Reverendin esiintyessä oli enemmän ihmisiä kuin millään muulla keikallamme. Tuolloin vielä runsaslukuisina TVO:n atomityövoimalla työkennelleet ranskalaiset tiesivät bändin suomalaisia paremmin ja heitä saapui paikalle toista sataa. Pastori oli tuolloin listaykkönen ja ranskalaiset tulivat häntä suurella joukolla katsomaan. Porukkaa oli niin paljon, että vaikka meillä oli käytössä kaikki Ooperin pöydät, kaikille kuuntelijoille ei pöydänviereistä istumapaikkaa löytynyt. Olin onnellinen tilanteesta, koska oltiin tehty sisustustaiteellista työtä Rev. Peytonin keikan eteen enemmän kuin kenenkään muun artistin suhteen. Otimme mallia bändin upeasta *Clap Your Hands* -videosta ja täytimme Mutterin heinäpaaleilla, täytetyillä kukoilla ja muulla vastaavalla rekvisiitilla, joita kyseiseltä videolta löytyi. Liisa teki täyden päivätyön koristelujensa eteen ja onnistui erinomaisesti. Bändi oli selvästi liikuttunut sisustuksen nähdessään.

– SS: Vaikka soitimme itsekin ihan kelvollisen setin tuona iltana, The Bluesters jäi kyllä jalkoihin. Josh ja Breezy olivat live-esiintyjinä niin hurjia ettei meille jäänyt mitään jakoa ja kun he kaiken matkustamisen väsyttäminkin jakoivat olla vielä niin hurmaavia ihmisiä, ei meitä tuona iltana kukaan oikein noterannut. Breezyn encoressa liekkeihin sytyttämä pesulauta teki tehtävänsä – Rev. Peyton's Big Damn Bandin keikka oli Rauman oma pieni Woodstock.

John Primer saapui Bluesters-iltaan lokakuussa 2011. Taustabändiksi Primerille oli hankittu Tomi Leinon laadukas joukkio. Bluestersläiset olivat innoissaan saadessaan estradilleen Muddy Watersin bändissä soittaneen kitaristin, mutta raumalaisyleisö ei jostain kumman syystä löytänyt paikalle.

– AL: Aito musta legenda suoraan Chicagosta ja Muddy Watersin bändistä tuntui huikealta idealta, mutta jostain kumman syystä väki Raumalla ei innostunut. Paikalle saapui väkeä toki sen verran että saimme kulut peitettyiksi, mutta olin kyllä hurjan pettynyt, ettei Primer vetänyt paikalle enempää porukkaa. Mietin vielä hän täytti oman ruutunsa kuitenkin kunnialla.

– SS: Samoin kuin Ake olin innoissani John Primerin tulosta, mutta kun keikan aikana hän lopetti kesken biisin kitarointinsa ja pyysi Tomi Leinoa tarttumaan harppuun kitaran sijaan tajusin, että kovan maineen omaava mies ei välttämättä pärjää enää nuorten haastajiensa edessä. Kaiken kukkuraksi Primerillä oli keikan jälkeen hirveä kiire lentoasemalle ja häneltä ei löytynyt ainuttakaan levyä myytäväksi faneilleen. Vaikka toiminnalle löytyi perusteita (*Primerilla kerrotaan olleen aidosti kiire kentälle eikä kahden encores jälkeen hänellä kerta kaikkiaan ollut aikaa jäädä jutustelemaan faniensa kanssa. Levyjä taas ei ollut saatavilla yksinkertaisesti siitä syystä, että Primer oli myynyt kaikki äänitteensä jo aiemmilla keikoillaan* – Ooperin esiintymisen hän oli hänen Suomenkiertueensa viimeinen – toim.) olen sitä mieltä, että kyseisen illan loppuosio oli tylyä toimintaa ja etenkin heikkoo bisneksentekoa vaikka kyseessä olikin kiistaton legenda.

EDENIN KANSSA SAMALLA LAVALLA

John Primerin "pienoisen pettymyksen" jälkeen The Bluesters oli varautunut seuraavan keikan järjestämisen suhteen. Mutta kun tuli tietoon, että esiintyjäksi on kiinnitetty yhteistyössä Lahden Bluesmafian kanssa edellisenä kesänä Rauma Bluesissa hurmannut **Eden Brent**, bluesersväki saatiin jälleen vakuutettua.

– SS: Kaitsu tunsu henkilökohtaisesti Eden Brentin ja hän kertoi meille, että ellemme hänen myötänsä saa porukkaa paikalle meidän illanistujaiset kantisi lopettaa. Bändi tarttui syöttiin. Olimme siirtäneet konserttipaikkamme Ooperista Poselliin ja kun Eden saapui paikalle näimme, että olimme tehneet oikean ratkaisun. Hän oli hyvin innoissaan päästessään esiintymään "kirkkoon" ja erityisen innostunut hän oli paikalla olleesta flyygelistä johon hän suorastaan rakastui.

– HK: Kun Eden ilmestyi soundcheckiin menin häntä tapaamaan. Kaitsu oli kertonut, että kyseessä on tosi kiva nainen ja rokenin pyytää häneltä, josko esittäisimme hänen settinsä päätteeksi yhdessä laulajan tekemän hienon *Goodnight Moonin* niin, että minä soitan kap-

paleeseen huilusoolon. Eden oli riemuissaan ideasta ja se toteutui. Tuon kyseisen biisin ohella toteutui myös sekin toiveemme, että pääsimme soittamaan koko bändinä Edenin taustalla pari biisiä, keikan kruununa *Mississippi Flatland Blues* ja Eden tuntui olevan tosi tyytyväinen meidän suoritukseen.

Unohtumattoman Edenin jälkeen Bluesters-illan tähdeksi marssitettiin toukokuussa 2012 nuori blueslupaus Britanniasta. **Chantel McGregoria** oli mainostettu kitaroinnin ihmelapseksi jo jotkut tovit, mutta teknisestä suvreenisuudestaan huolimatta hän jäi kirkkaasti aiemmin Raumalla esiintyneiden Joanne Shaw Taylorin ja Carolyn Wonderlandin jalkoihin. Vaikka nuoren tytön tekninen osaaminen kitaroinnissa oli hirmuinen, hänen nyanssien tulkintatapansa toi mieleen Rauman muusiikkilukio-opetuksen klinisyyden – Carolyn Wonderlandin tasoisesta uskottavuudesta ei ollut tietoaakaan.

– SS: Meillä oli Chantel-iltana ihan kaamea päivä Raumalla. Seitsemän päällekkäistä tapahtumaa hänen kanssaan. Suuria kotimaisia rock-nimiä ja kuitenkin saatiin houkutelua omaan iltaamme toista sataa ihmistä. Paikalle tulleet ihmiset vertasivat Chantelia Joanneen ja tykkäsivät kovasti. Yleisöltä tullut palaute oli lähes sataprosenttisesti positiivista. Ja kiitokset Davide Florenolle, joka hoiti kyseisen keikan äänentoiston ihan kelvollisesti pienellä kahdeksanraitaisellani.

Seuraava Bluesters-illan nimi oli syyskuussa 2012 austinilainen laulaja-lauluntekijä **Sam Baker**. Hän oli joutunut pommiräjähdysten uhriksi Perussa ja lähes kaikki hänen elintointinsa olivat lamaantuneet. Tänä päivänä hänen kehostaan toimii lähes 70 prosenttia ja auttaakseen miestä hänen toipumisessaan The Bluesters halusi Samin osaksi oman iltansa ohjelmaa. Raumalainen yleisö ei jaksanut paneutua Samin tyylyyn historiaan, vaikka se kohteliaasti kuuntelikin miehen setin läpi. Posellin tunnelman laimeudesta oli helposti aistittavissa tietynlainen pettymys – raumalainen rootsyleisö halusi kerronnallisen rootsin sijaan puhdasta biletysmusaa...

– SS: Otimme Sam Bakerin tänne ensisijaisesti hänen ankean taustansa takia. Jos on Samin kaltainen elämä takanaan, voi tulla Bluesters-illan esiintyjäksi koska tahansa. Hänen historiansa jos jonkun täyttää bluestarinan ja

kun hän laulaa henkilökohtaista historiaansa katkenneista luista ja muistiharhoista, laulut täyttävät minkä tahansa tasoisen bluesuskotavuuskaalan kirkkaasti. Yleisö ei kuitenkaan tajunnut tätä ja kaikki esiintyjämme valinnut Kaitsu Engren taisi olla jopa loukkaantunut Samin huonosta vastaanotosta.

CHICAGOLAISET HURMASIVAT TÄYDEN POSELLIN

Sam Bakerin jälkeen Bluesters-väki oli toistamiseen varpailaan seuraavan vierailijansa suhteen. Sellaiseksi valikoitui lopulta huhtikuussa 2013 Stompin' At The Savoy -tapahtumaan saapunut **Demetria Taylor Band** parilla chicagoblueslegendalla vahvistettuna. Tapahtuma oli suurmenestys, sillä Poselli oli parvekepaikkoja myöten täynnä. Chicagolaisbändi keräsi kiitosta lähes kaikilta kuulijoilta – ryhmän energinen lavashow ja verevät versiot muutamista standardibiiseistä ottivat yleisön vaivatta syleilyynsä. Etenkin Muddy Watersin ja Howlin' Wolfin bändeissä mainetta niittänyt fonistilegenda **Eddie Shaw** herätti runsaasti puhetta paikallaolleiden keskusteluissa vielä jälkikäteenkin, sillä miehen meriitteihin tutustuttiin tarkemmin netin välityksellä vasta miehen hirmoksellisten soittoasuoritusten innoittamina. Vaikka Shawta mainostettiin bluestersläisten taholta eläväksi legendaksi, miehen huikeaa suvreenisuutta ei ennalta tahdottu oikein ymmärtää.

– SS: Porukat olivat selvästi tulleet katsastamaan pelkästään Demetria Tayloria eivätkä oikein tajunneet, että nuoren naisen bändi koostui kokonaisuudessaan Chicago-bluesin legendoista. Esim. Eddie Shawn kohdalla ihmiset osasivat odottaa huikeaa fonin soittoa, mutta hänen laulajantaitonsa tuli monille yllätyksenä: hänen samettinen lauluäänensä ja mukaantempaava lavaesiintymisensä sulattivat paatuneimpienkin kriitikkojen sydämet. Ei olisi uskonut, että 76-vuotias äijänköriläs pystyy vetämään vielä tällaisen shown.

– AL: Minulle tässä bändissä oli kovasti mieleen myös **Eddie Taylor Jr.** Oli pitkästä aikaa kiva kuunnella kitaristia, joka soitti kaiken

oleellisen todella yksinkertaisin keinoin ilman minkäänmoisia vinkukitaristin väänteitä. Homma näytti kaikessa kauneudessaan niin älyttömän helpolta, vaikka todellisuudessa se oli jotain ihan muuta.

OMILLAAN JA WEST WESTONIN KANSSA

Ulkomaisten artistien rinnalla The Bluesters on itsenäisenä yhtyeenä kehittynyt valtavasti eteenpäin. Soittoon on tarttunut tarvittavaa rentoutta ja kappalevalikoimaan on ilmaantunut Joe Bonamassan matskun ohella esim. Gary Clark Jr:n tasoisten nykybluesartistien ohjelmistosta napattuja aarteita. Syksyllä 2013 olikin aika näyttää yleisölle, että bändi pärjää myös omillaan. Marraskuinen Bluesters-ilta ilman vierailijoita oli suuri menestys ja bändi näytti närhen näreet paikallisille epäilijöilleen.

– SS: Bändin muitten kundien tahoilta tuli kosolti informaatiota siitä, että haluttiin yhteinen ilta "pelkästään perhepiirissä", joten päätimme toteuttaa kyseisen spekaakkelin. Omista biiseistä ja covereista on ajan saatossa kerääntynyt niin mainio ohjelmisto, että meillä ei ollut mitään vaikeuksia heittää kehiin yli kaksituntiseksi vedättynyt setti.

Oman onnistuneen iltansa jälkeen yhtye kartoitti tulevaa ulkomaan vierastaan tarkasti. Kun seuraavan Bluesters-illan pääesiintyjäksi varmistui **West Weston** suomalaisine säestäjineen, oli itsestään selvää, että tapahtuma tulisi jälleen olemaan "yleisömenestys". West Westonin keikka huhtikuussa 2013 osui ajoituksellisesti nappiin, sillä Roger Daltreyn ja Wilko Johnsonin yhteislevy, jolla Weston munnaroi kuuluvassa roolissa, oli vastikään kivunnut Ison-Britannian myyntilistojen Top Teniin.

– SS: West Weston on ollut pienen tapahtumamme suurin yllätys. Hän oli todellinen herrasmies ja yleisönviihdyttävä, joka lavasäilyineen ja osaavine bändeineen otti yleisönsä haltuun täydellisesti. Meille ei ole koskaan tullut niin paljon positiivista palautetta kuin Westonin keikan suhteen ja häntä toivotaan tänne tulevaksi myös uudelleen!

TÄRKEÄÄ TYÖTÄ RAUMALAISESSA MITTAKAAVASSA

Rauma Blues on vuodesta 1986 tehnyt tärkeää työtä bluesin tunnettuuden edistämiseksi kanaalikaupungissa. Kyseinen yhteisö on olemassaolonsa aikana tarjoillut paikallisille asianharrastelijoille herkkuhetkiä myös kesän ulkopuolella piskuisten bluestapahtumien muodossa kaupungin klubeissa ja kahviloissa. Viime vuosina kyseinen toiminta on kuitenkin kuihtunut ja nimenomaan tähän tarpeeseen bluestersläiset haluavat tarjota auttavan käntensä raumalaisten bluesin harrastajien iloksi.

– SS: Rauma Blues on tehnyt tärkeää työtä bluesin eteen kerran kesässä, mutta meidän mielestämme bluesia saisi olla tarjolla ympäri vuoden. Olemme ystävinemme pyrkineet pitämään bluesin ja muunkinlaisen roots-musiikin nimeä näkyvillä pienessä kaupungissamme mielestäni ihan ansiokkaasti. Toivon, että näin tapahtuu myös jatkossa ja että raumalaiselle ”piiri pieni pyörii”-seurakunnalle ominainen pikkumaisuus sallii meidän toteuttaa kulttuuritoimintaamme myös tulevaisuudessa. Me emme tarvitse toiminnastamme minkäänlaista tuottoa vaan teemme tätä juttua puhtaasti ”rakkaudesta musiikkiin”-periaatteella. Meidän mielestämme siitä hyötyy tulevaisuudessa minimaalisesti kutistuneen raumalaisbluesdiggarikunnan ohella myös koko kaupungin kulttuuritarjonta.

Bluesters-illoissa on esiintynyt vuosien varrella monia nuoria bluesin uudistajia, mutta myös Eden Brentin ja John Primerin kaltaisia puhtaamman perinteen vaalijoita. Tähän jälkimmäiseen kategoriaan kuului tietysti

myös Demetria Taylor Band ja nimenomaan tämänkaltainen esillepano tuntuu uppoavan raumalaisyleisöön. Saadaanko tällaisia bändejä paikalle enää jatkossa?

– SS, AL, HK & NP: Mikäli mahdollista, aiomme tulevaisuudessakin panostaa bluesin monimuotoisuuteen, joskin näiden perinteisten bluesbändien hankkiminen tuntuu jatkossa aina vain hankalammalta. Eddie Shawnäet kertoi, että jopa Chicagossa nuoret värillisetsoittajat lähes sataprosenttisesti panostavat hip hopin, räpin ja modernin soulin kaltaisiin trendikkäisiin musiikkimuotoihin ja vanhoja bluesjuuria ikäänkuin hävetään soittajien keskuudessa. Myös konsertointimahdollisuudet ovat oleellisesti kutistuneet. Pääsymaksuttomalla Chicago Blues Festivalilla meneet tokiedelleen hyvin lähinnä turistien ansiosta, mutta Eddien mukaan Chicagosta löytyy ainoastaan kuusi ympärivuotisesti bluesiin keskittyntä klubia ja nekin ovat auki vain viikonloppuisin. Ja kuten Eddie Shawn synnyinseuduilla Mississippin Greenvillessä myös Chicagossa bluesin elinvoimaisuus ja kehittyminen on aina enenevässä määrin valkoisten harrastajien käsissä. Ei kovinkaan mieltä ylentävää informaatiota genren todelliselta legendalta.

LOPUKSI

Bluesters-iltojen alkuperäisen tarkoitus on ollut koota perhemäinen porukka pari kertaa vuodessa kuuntelemaan musiikkia, josta kaikki läsnäolijat pitävät. Vuosien saatossa kutsuvierastilaisuutena järjestetty tapahtuma on näyttänyt elinvoimansa ja Raumalle on saatu synnytettyksi tietyn tasoinen ympärivuotinen odotus näitä ainutlaatuisia iltoja kohtaan. Bluesin harrastajakunta on Raumalla ollut koko ajan kapenemassa ja todellinen kannattajapiiri on kuihtunut vain kouralliseksi ihmisiä. Nuoria bluesin harrastajia ei tahdo löytyä enää ollenkaan. Tästä syystä on tärkeää, että Bluesters-iltojen kaltaisia artistin ja yleisön välisiä vuorovaikutustilaisuuksia

EDDIE SHAW & DEMETRIA TAYLOR

© Ari Anteroinen

järjestettäisiin myös jatkossa, sillä nimenomaan tällaisella toiminnalla bluesille saattaa löytyä elintilaa kotimaisella konserttikartalla myöhemminkin – jos niin vain halutaan.

Raumalta on aina löytynyt musikoita, jotka ovat panostaneet bluesin tietyn aikaisen trendien takia, mutta lisäksi kaupunki on katkenyt pitkään sisäänsä pienen bluesaficionadojen joukkion, joka ihan oikeasti tahtoo kuulla mielimusaansa ympäri vuoden. Näille ihmisille The Bluesters haluaa tehdä konsertteja ainakin pari kertaa vuodessa. Toivottavasti tilanne säilyy vastaavanlaisena myös tästä eteenpäin.

Bluesters-iltojen ehdottomiin huippujuttuihin on aina lukeutunut artistien ja yleisön välinen yhteenkuuluvaisuuden tunne. Kun Eden Brentin raumalaiset fanit ja hän itse vetävät kossua kylki kyljessä toisilleen naureskellen, paatuneinkin fani liikuttuu. Bluesters-iltojen yleisöt ovatkin kokeneet erityisen hienoksi sen, että he ovat päässeet jutustelemaan artistien kanssa keikkojen jälkeen. Näissä puitteissa on jo saatu nähdä muutamia huikeita artisti-fani -kohtaamisia ja aivan varmasti niitä halutaan kokea lisää myös tulevaisuudessa!

Artikkelin laatimisen jälkeen Bluesters-illassa on esiintynyt myös amerikkalainen **Billy Branch** (Unajan Tapiola, 17.10.2014). Seuraavien tapahtumien tähdet ovat ruotsalainen **Sven Zetterberg** (Poselli 6.3.2015) sekä amerikkalainen **Carolyn Wonderland** (Unajan Tapiola 17.4.2015).

CHANTEL MCGREGOR

© Hans Lehtinen